

בהמת חטאת צריך שתקרב כשהיא בת שנה. ואם נכנסה לשנתה השניה, שוב אינה קריבה.

כל חטאות הללו אינן קריבות, אלא הולכות למיתה.

ואמר על כך רבי שמעון: **ואי אתה יכול לומר ולקיים דין זה בכל חמשת האופנים הללו, אלא בחטאת יחיד, ולא בחטאת הציבור.** כי **"ולד חטאת"**, שדינו למיתה, לא יתכן **בציבור, לפי שאין ציבור מפרישין נקבה**, שהרי כל חטאות הציבור הן פר או שעיר זכר, שאין לו ולד.

וכמו כן, **אי אתה יכול לומר "תמורת חטאת" בחטאת ציבור, לפי שאין דין "תמורה" בציבור.** שהרי הכתוב בתמורה, **"לא יחליפנו ולא ימיר"**, נאמר בלשון יחיד, ללמדנו שרק היחיד שהמיר קרבן יחיד על בהמת חולין חלה קדושת תמורה בבהמת החולין, ולא ציבור.

וכן **אי אתה יכול לומר "חטאת שמתו בעליה" בציבור, שדינה למיתה, לפי שאין ציבור מתים!**

והיינו, אף על פי שמתו חלק מהציבור, מאחר ונשארו חלקם בחיים, מקריבים עליהם חטאת זו.

ואם כן חוזרת לכאורה ראיית אביי מהברייתא של פר ושעיר של יוה"כ, שרבי שמעון סובר חטאת שותפין אינה מתה, שהרי אף אחר שהתכפרו הכהנים בפר ושעיר אחרים, אמר רבי שמעון שהפר ושעיר הראשונים שנמצאו, לא ימותו.

ואמרינן: **מאי הוי עלה, האם צודק אביי שכך דעת רבי שמעון, כי חטאת שותפין דינה כחטאת ציבור שאינה מתה (5)?**

תא שמע שאכן כך היא דעת רבי שמעון:

דתניא: רבי שמעון אומר, מצינו חמשת חטאות מתות, ואינן קריבות. ואלו הן:

א. ולד הנולד מבהמה שהופרשה לחטאת.

ב. ותמורת חטאת, בהמת חולין שאמר עליה "זו תמורת בהמת חטאת", ובכך התפיס בה קדושת קרבן הנקרא "תמורת חטאת".

ג. וחטאת שהפרישוה לקרבן, ומתו הבעלים קודם שהספיקו להקריבה.

ד. ובהמת חטאת שאבדה, והפרישו אחרת תחתיה, ונתכפרו בה בעליה, ושוב נמצאה זו.

ה. וחטאת שעברה שנתה.

כנשיאים ודגלים. ואינו מודה אלא בכללים החלים על קהל שהוגדר השבט, ומאידיך לא הופרד בכך מהציבור. ודו"ק.

5. רש"י פירש שהגמרא דנה אם מסקינן כאביי שחטאת שותפין אינה מתה. ובתוס' רא"ש תמה שהרי לפירוש רש"י נדחו דברי רב יוסף, שהרי

לקיום דיני כל שבט בפני עצמו.

ויש לדון אם כן למה נחלק רבא בפר העלם דבר, והרי לכאורה הוא דין מדיני השבט, ולא מפרטי הגדרת שם השבט, ושמא, כיון שחיוב השבטים בא להפריד מחיוב הקהל, [כמבואר לעיל ה: בהערות 5—3, לר"י ולר"ש], נמצא שחיוב השבט מגדירו בנפרד מהציבור, והוא